

RAYMOND CHANDLER

Ο μεγάλος ύπνος

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

Raymond Chandler: *Ο μεγάλος ύπνος*
Τίτλος πρωτοτύπου:
Raymond Chandler: *The Big Sleep*

ISBN 978-960-04-5138-2

Μετάφραση: Φίλιππος Χρυσόπουλος
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Raymond Chandler, 1939*

© *Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2020*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

1

Ήταν γύρω στις έντεκα το πρωί, μέσα Οκτωβρίου, ο Ήλιος ήταν κρυμμένος από τα σύννεφα και φαινόταν πεντακάθαρα ότι θα ξεσπούσε δυνατή βροχή στους πρόποδες των λόφων. Φορούσα το απαλό γαλάζιο κοστούμι μου, με σκούρο μπλε πουκάμισο, γραβάτα και μαντίλι στο πέτο, μαύρα χοντρά παπούτσια περιπάτου, μαύρες μάλλινες κάλτσες με σχέδια σκούρων ρολογιών. Ήμουν περιποιημένος, μπαριαρισμένος, ξυρισμένος και νηφάλιος, και δεν έδινα δεκάρα αν το πρόσεχε κάποιος ή όχι. Ήμουν όπως ακριβώς έπρεπε να είναι ένας καλοντυμένος ιδιωτικός ντετέκτιβ. Ήμουν έτοιμος να επισκεφθώ τέσσερα εκατομμύρια δολάρια.

Το κυρίως χολ της οικίας Στέρνγουντ ήταν ψηλό, με εξώστη. Πάνω από την είσοδο, που ήταν αρκετά μεγάλη ώστε να μπορεί να περάσει ένα κοπάδι από ινδικούς ελέφαντες, υπήρχε ένα μεγάλο βιτρό· έδειχνε έναν ιππότη με μαύρη πανοπλία που προσπαθούσε να σώσει μια λαίδη η οποία ήταν δεμένη σε ένα δέντρο και δε φορούσε ρούχα, αλλά είχε πολύ βολικά μακριά μαλλιά για να την καλύπτουν. Ο ιππότης είχε σηκωμένη την προσωπίδα του κράνους του από ευγένεια και έπαιζε με τους κόμπους των σκοινιών που έδεναν τη γυναίκα στο δέντρο, χωρίς να καταφέρνει να τους λύσει.

Κοντοστάθηκα και σκέφτηκα ότι, αν έμενα σε αυτό το σπίτι, αργά ή γρήγορα θα ανέβαινα εκεί πάνω και θα του έδινα ένα χεράκι. Δεν έδειχνε να προσπαθεί πραγματικά.

Στο πίσω μέρος του χολ υπήρχε μια μπαλκονόπορτα, και στο βάθος φαινόταν μια μεγάλη άπλα από σμαραγδένιο γκαζόν και ένα άσπρο γκαράζ, μπροστά στο οποίο ένας λεπτός, μελαψός νεαρός, σοφέρ με μαύρες γυαλιστερές γκέτες ξεσκόνιζε ένα καστανοκόκκινο Πάκαρντ καμπριολέ. Πέρα από το γκαράζ υπήρχαν μερικά διακοσμητικά δέντρα που ήταν τόσο προσεκτικά κουρεμένα, λες και ήταν σκυλάκια κανίς. Πίσω από αυτά βρισκόταν ένα μεγάλο θερμοκήπιο με θολωτή σκεπή. Ύστερα έβλεπες κι άλλα δέντρα και από πίσω οι πρόποδες των λόφων σχημάτιζαν μια στιβαρή, ανισόπεδη, πλούσια γραμμή.

Στην ανατολική μεριά του χολ βρισκόταν μια σκάλα, στρωμένη με πλακάκια, που οδηγούσε σε έναν εξώστη με σιδερένιο κιγκλίδωμα και σε ένα άλλο βιτρό. Μεγάλες ξύλινες καρέκλες με στρογγυλεμένα κόκκινα βελούδινα μαξιλάρια ήταν τοποθετημένες στα άδεια σημεία του τοίχου. Δεν έδειχναν σαν να μην είχαν χρησιμοποιηθεί ποτέ. Στη μέση του δυτικού τοίχου βρισκόταν ένα μεγάλο άδειο τζάκι με μπρούντζινο κάλυμμα αποτελούμενο από τέσσερα φύλλα συνδεδεμένα με μεντεσέδες· πάνω από το τζάκι υπήρχε ένα μαρμαρίνο γείσο με φτερωτούς έρωτες στις γωνίες. Πάνω από το γείσο κρεμόταν ένα μεγάλο πορτρέτο ζωγραφισμένο με λάδι, και πάνω από το πορτρέτο, μέσα σε μια γυάλινη κορνίζα, βρίσκονταν δύο διασταυρωμένα σημαιάκια του ιππικού τρυπημένα από σφαίρες ή φαγωμένα από σκόρο. Το πορτρέτο απεικόνιζε έναν αυστηρό συνταγματάρχη με πλήρη στολή της εποχής του Μεξικανικού Πολέμου. Ο αξιωματικός είχε

ένα περιποιημένο μαύρο τριγωνικό μουσάκι, μαύρο τοιγκελωτό μουστάκι, φλογερά, μαύρα σαν κάρβουνο, μάτια, και γενικότερα την εμφάνιση ενός άντρα που θα σε ωφελούσε να τα έχεις καλά μαζί του. Σκέφτηκα ότι θα πρέπει να ήταν ο παππούς του στρατηγού Στέρνγγουντ. Δεν μπορεί να ήταν ο ίδιος ο στρατηγός, μολονότι είχα ακούσει ότι ήταν πολύ προχωρημένης ηλικίας για να έχει δύο κόρες που ήταν ακόμη στην επικίνδυνη ηλικία των είκοσι.

Είχα ακόμη προσηλωμένο το βλέμμα μου στα φλογερά μαύρα μάτια, όταν άνοιξε μια πόρτα κάτω από τη σκάλα. Δεν ήταν ο μπάτλερ πάλι. Ήταν μια κοπέλα.

Ήταν γύρω στα είκοσι, μικροκαμωμένη και λεπτεπίλεπτη, άλλα έδειχνε σφριγηλή. Φορούσε ανοιχτόχρωμο μπλε παντελόνι που έδειχνε όμορφο πάνω της. Περπατούσε σαν να πετούσε. Τα όμορφα, καστανόξανθα, σπαστά μαλλιά της ήταν κομμένα πιο κοντά από όσο απαιτούσε η μόδα, με τις γυριστές αγορίστικες μπούκλες. Τα μάτια της είχαν το γκρίζο χρώμα του σχιστόλιθου και το βλέμμα της ήταν σχεδόν ανέκφραστο. Με πλησίασε και μου χαμογέλασε πλατιά, φανερώνοντας μικρά, κοφτερά δόντια αρπακτικού, λευκά σαν ψίχα φρέσκου πορτοκαλιού και γυαλιστερά σαν πορσελάνη. Έλαμπαν ανάμεσα από τα λεπτά, πολύ σφιγμένα χείλη της. Το πρόσωπό της ήταν γλομό και δεν έδειχνε πολύ υγιές.

«Είσαι ψηλός, έτσι δεν είναι;» είπε.

«Δεν το ζήτησα εγώ».

Τα μάτια της στρογγύλεψαν. Έδειξε απορημένη. Σκεφτόταν. Κατάλαβα, παρότι την είχα μόλις γνωρίσει, ότι το να σκέφτεται ήταν κάτι που πάντα τη δυσκόλευε.

«Και γοητευτικός επίσης», είπε. «Και βάζω στοίχημα ότι το ξέρεις».

Γρύλισα.

«Πώς σε λένε;»

«Ράιλι», είπα. «Ντόγκχαουζ* Ράιλι».

«Πολύ αστείο όνομα». Δάγκωσε το χείλος της, έγειρε λίγο το κεφάλι και με κοίταξε στα μάτια. Ύστερα χαμήλωσε τις βλεφαρίδες, ώσπου χάιδεψαν σχεδόν τα μάγουλά της, και τις σήκωσε πάλι αργά, σαν θεατρική αυλαία. Αργότερα θα μάθαινα τι σήμαινε αυτό το κόλπο. Αυτό υποτίθεται ότι θα με έκανε να πέσω ανάσκελα και να κουνάω και τα τέσσερα πόδια στον αέρα.

«Είσαι μποξέρ;» ρώτησε, όταν είδε ότι δεν έκανα σαν σκύλος.

«Όχι ακριβώς. Είμαι μυστικός αστυνομικός».

«Α-α-α...» Τίναξε θυμωμένα το κεφάλι της, και το πλούσιο χρώμα των μαλλιών της έλαμψε στο ημίφως του μεγάλου χολ. «Με κοροϊδεύεις».

«Ναι».

«Τι;»

«Άντε, καλέ», είπα. «Με άκουσες».

«Δεν είπες τίποτα. Είσαι μεγάλο πειραχτήρι». Σήκωσε τον αντίχειρά της και τον δάγκωσε. Ήταν ένας παράξενος αντίχειρας, λεπτός και μακρύς σαν επιπλέον δάχτυλο, χωρίς καμπύλη στην πρώτη άρθρωση. Τον δάγκωσε και τον πιπίλισε αργά, στριφογυρίζοντάς τον στο στόμα της σαν μωρό με πιπίλα.

«Είσαι φοβερά ψηλός», είπε. Ύστερα χαζογέλασε με κρυφή χαρά. Στη συνέχεια έστρεψε το κορμί της αργά και λυγερά, χωρίς να σηκώσει τα πόδια της από το πάτωμα. Τα χέρια

* Doghouse: σκυλόσπιτο. (Σ.τ.Μ.)

της έπεσαν στα πλάγια. Σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών, έγειρε προς το μέρος μου κι έπεσε απευθείας στην αγκαλιά μου. Αναγκάστηκα να την πιάσω για να μην πέσει και σπάσει το κεφάλι της στο μωσαϊκό. Την έπιασα από τις μασχάλες, και τα πόδια της παρέλυσαν αμέσως. Αναγκάστηκα να την αγκαλιάσω σφιχτά για να τη σηκώσω. Όταν το κεφάλι της ακούμπησε στο στήθος μου, το σήκωσε και μου χαζογέλασε.

«Είσαι γλυκούλης», χαχάνισε. «Κι εγώ είμαι γλυκούλα».

Δεν είπα τίποτα. Έτσι λοιπόν ο μπάτλερ διάλεξε εκείνη τη βολική στιγμή για να επιστρέψει από την μπαλκονόπορτα και να με δει να την κρατάω στην αγκαλιά μου.

Δε φάνηκε να ενοχλείται. Ήταν ένας ψηλός, λεπτός άντρας με άσπρα μαλλιά, κοντά στα εξήντα ή λίγο μετά τα εξήντα. Είχε γαλανά μάτια και το βλέμμα του ήταν αφηρημένο – όσο πιο αφηρημένο μπορούσε να είναι το βλέμμα κάποιου. Το δέρμα του ήταν λείο και ζωηρό και είχε την κίνηση άντρα με δυνατούς μυς. Περπάτησε αργά προς το μέρος μας και η κοπέλα ξεκόλλησε απότομα από πάνω μου. Την είδα να διασχίζει τρέχοντας το χολ και ν' ανεβαίνει τα σκαλοπάτια σαν ελάφι. Εξαφανίστηκε προτού καν πάρω μια βαθιά ανάσα και ξεφυσήξω.

Ο μπάτλερ είπε με άχρωμη φωνή: «Ο στρατηγός θα σας δει τώρα, κύριε Μάρλοου».

Ξεκόλλησα το σαγόνι μου από το στήθος μου και του έγνεψα καταφατικά. «Ποια ήταν αυτή;»

«Η δεσποινίς Κάρμεν Στέρνγουντ, κύριε».

«Πρέπει να απογαλακτιστεί. Φαίνεται αρκετά μεγάλη».

Εκείνος με κοίταξε με ευγενική σοβαρότητα και επανέλαβε αυτό που είχε πει.

2

Βγήκαμε από την μπαλκονόπορτα και διασχίσαμε το λείο, πλακόστρωτο μονοπάτι που ξεκινούσε από το γκαράζ και έφτανε μέχρι την άλλη άκρη του γκαζόν. Ο σοφέρ με το αγορίστικο πρόσωπο είχε βγάλει τώρα ένα μεγάλο μαύρο σεντάν με πολύ χρώμιο και το ξεσκόνιζε. Το μονοπάτι μάς οδήγησε στο πλάι του θερμοκήπιου και ο μπάτλερ άνοιξε μια πόρτα και έκανε στην άκρη για να μπω. Βρέθηκα σ' έναν προθάλαμο που ήταν ζεστός σαν φούρνος. Εκείνος με ακολούθησε, έκλεισε την εξώπορτα, άνοιξε την εσωτερική πόρτα και μπήκαμε. Εκεί έκανε πολλή ζέστη. Η ατμόσφαιρα ήταν βαριά, γεμάτη υγρασία και ατμούς, και επιπλέον φορτωμένη με το πνιγρό, γλυκερό άρωμα από ανθισμένες τροπικές ορχιδέες. Οι γυάλινοι τοίχοι και η οροφή ήταν θαμπωμένοι από τους ατμούς και μεγάλες σταγόνες υγρασίας έσταζαν πάνω στα φυτά. Το φως είχε ένα απόκοσμο πρασινωπό χρώμα, σαν το φως που περνάει μέσα από ενυδρείο. Ο χώρος ήταν πλημμυρισμένος από φυτά, ένα ολόκληρο δάσος, με απειλητικά, μεστωμένα φύλλα και κοτσάνια που έμοιαζαν με φρεσκοπλυμένα δάχτυλα νεκρών ανθρώπων. Η μυρωδιά τους ήταν αποπνικτική, σαν να έβραζες οινόπνευμα κάτω από κουβέρτα.

Ο μπάτλερ έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε για να περάσω χωρίς να με χαστουκίζουν τα μουσκεμένα φύλλα, και ύστερα από λίγο φτάσαμε σε ένα ξέφωτο στη μέση της ζούγκλας, κάτω από το θόλο της σκεπής. Εδώ, σε ένα χώρο καλλυμένο με εξάγωνες πέτρινες πλάκες, ήταν στρωμένο ένα παλιό κόκκινο τούρκικο χαλί, και πάνω στο χαλί βρισκόταν μια αναπηρική πολυθρόνα, και στην πολυθρόνα καθόταν ένας γέρος και προφανώς ετοιμοθάνατος άντρας που μας παρακολουθούσε με τα μαύρα μάτια του, τα οποία είχαν χάσει τη φλόγα τους εδώ και πάρα πολύ καιρό, αλλά διατηρούσαν την ευθύτητα που είχαν τα μαύρα σαν κάρβουνο μάτια του πορτρέτου που κρεμόταν πάνω από το τζάκι στο χολ. Τα υπόλοιπα χαρακτηριστικά του προσώπου του ήταν μια μολυβένια μάσκα, με τα γλομά χειλη, τη σουβλερή μύτη, τους βαθουλωτούς κροτάφους και τα πεταχτά αυτιά που υποδήλωναν το επερχόμενο τέλος. Το μακρύ, αδύνατο κορμί του ήταν τυλιγμένο – παρ' όλη τη ζέστη – με μια κουβέρτα και ένα ξεθωριασμένο κόκκινο μπουρνούζι. Τα λεπτά δάχτυλά του με τα μοβ νύχια θύμιζαν νύχια αρπακτικού και ήταν σταυρωμένα πάνω στην κουβέρτα. Μερικές τούφες από άσπρα, ξεραμένα μαλλιά ήταν κολλημένα στο κρανίο του, σαν αγριολούλουδα που πάλευαν να επιζήσουν πάνω σε ένα γυμνό βράχο.

Ο μπάτλερ στάθηκε μπροστά του και είπε: «Αυτός είναι ο κύριος Μάρλοου, στρατηγέ».

Ο γέρος δεν κουνήθηκε, ούτε μίλησε, ούτε καν έγνεψε. Με κοίταξε με άψυχα μάτια. Ο μπάτλερ μετέφερε μια ψάθινη καρέκλα γεμάτη υγρασία και κάθισα. Πήρε το καπέλο μου με μια επιδέξια κίνηση.

Τότε ο γέρος τράβηξε τη φωνή του από τον πάτο ενός

πηγαδιού και είπε: «Μπράντι, Νόρις. Πώς το πίνετε το μπράντι σας, κύριε;»

«Όπως να 'ναι», είπα.

Ο μπάτλερ απομακρύνθηκε ανάμεσα στα απαίσια φυτά. Ο στρατηγός μίλησε πάλι, αργά, χρησιμοποιώντας τις δυνάμεις του τόσο προσεκτικά όσο μια άνεργη χορεύτρια του καμπαρέ χρησιμοποιεί το τελευταίο καλό ζευγάρι νάιλον κάλτσες που έχει:

«Παλιά το έπινα με σαμπάνια. Με τη σαμπάνια παγωμένη σαν την κοιλάδα Φορτζ* και ένα τρίτο του ποτηριού μπράντι από κάτω. Μπορείτε να βγάλετε την καμπαρντίνα σας, κύριε. Κάνει πολλή ζέστη εδώ μέσα για κάποιον που έχει αίμα στις φλέβες του».

Σηκώθηκα και έβγαλα την καμπαρντίνα μου, έβγαλα ένα μαντίλι και σκούπισα το πρόσωπο, το λαιμό και τους καρπούς μου. Το Σεν Λούι τον Αύγουστο δεν είχε ούτε τη μισή ζέστη που είχε αυτό το μέρος. Κάθισα πάλι και το χέρι μου πήγε αυτόματα στα τσιγάρα μου και ύστερα σταμάτησε. Ο γέρος είδε την κίνησή μου και χαμογέλασε αδύναμα.

«Μπορείτε να καπνίσετε, κύριε. Μου αρέσει η μυρωδιά του καπνού».

Άναψα τσιγάρο και φύσηξα τον καπνό προς το μέρος του για να γεμίσει τα πνευμόνια του – εκείνος τον μύρισε σαν κυνηγόσκυλο που μυρίζει φωλιά αρουραίου. Το αδύναμο χαμόγελό του έκανε τις σκοτεινιασμένες άκρες του στόματός του να τεντωθούν.

* Valley Forge: κοιλάδα της Πενσιλβανίας στην οποία κατασκήνωσε ο στρατός του Τζορτζ Ουάσιγκτον το χειμώνα του 1777-1778 στη διάρκεια του πολέμου της ανεξαρτησίας και έχασε πολλούς άντρες από το κρύο και τις αρρώστιες. (Σ.τ.Μ.)

«Είναι ωραίο να μπορεί κάποιος να απολαμβάνει τις κακές συνήθειές του μέσω των άλλων», είπε ξερά. «Έχεις μπροστά σου έναν πολύ βαρετό επιζήσαντα μιας φρικτής ζωής, έναν σακάτη με παράλυτα πόδια και μισή κοιλιά. Είναι ελάχιστα αυτά που μπορώ να φάω και ο ύπνος μου είναι τόσο ελαφρύς, που δεν αξίζει καν να λέγεται ύπνος. Φαίνεται ότι θρέφομαι μόνο από τη ζέστη, σαν νεογέννητη αράχνη, και οι ορχιδέες είναι μια δικαιολογία για όλη αυτή τη ζέστη. Σας αρέσουν οι ορχιδέες;»

«Όχι ιδιαίτερα», είπα.

Ο στρατηγός μισόκλεισε τα μάτια. «Είναι απαίσια πλάσματα. Η σάρκα τους μοιάζει πολύ με την ανθρώπινη σάρκα. Και το άρωμά τους έχει τη σάπια γλυκύτητα μιας πόρνης».

Τον κοίταξα με ανοιχτό το στόμα. Η απαλή, υγρή ζέστη μάς είχε αγκαλιάσει σαν φιλαράκι. Ο γέρος έγνεψε καταφατικά, σαν να φοβόταν ότι ο λαιμός του δε θα άντεχε το βάρος του κεφαλιού του. Τότε εμφανίστηκε πάλι ο μπάτλερ σπρώχνοντας ένα καρτσάκι σερβιρίσματος μέσα από τη ζούγκλα. Μου έφτιαξε ένα μπράντι με σόδα, σκούπισε την υγρασία από το μπρούντζινο παγοδοχείο με μια υγρή πετσέτα και έφυγε με ανάλαφρα βήματα μέσα από τις ορχιδέες. Μια πόρτα άνοιξε και έκλεισε στο βάθος της ζούγκλας.

Ήπια το ποτό μου. Ο γέρος με παρατηρούσε γλείφοντας τα χείλη του, ξανά και ξανά, περνώντας αργά το ένα χείλος πάνω από το άλλο με θρησκευτική προσήλωση, σαν νεκροθάφτης που τρίβει τα χέρια του.

«Μιλήστε μου για τον εαυτό σας, κύριε Μάρλοου. Υποθέτω πως έχω το δικαίωμα να ρωτήσω».

«Βεβαίως, αλλά δεν έχω τίποτα σπουδαίο να σας πω. Είμαι τριάντα τριών ετών, πήγα κάποτε στο πανεπιστήμιο

και μιλάω ακόμη αγγλικά αν μου ζητηθεί. Το επάγγελμά μου δεν έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Δούλεψα για τον κύριο Γουάιλντ, τον εισαγγελέα της περιφέρειας, ως ντετέκτιβ κάποτε. Ο επικεφαλής των ντετέκτιβ του, ένας άντρας ονόματι Μπέρνι Ολς, μου τηλεφώνησε και μου είπε ότι θέλατε να με δείτε. Είμαι ανύπαντρος επειδή δε μου αρέσουν οι γυναίκες των αστυνομικών».

«Και λιγάκι κυνικός», είπε χαμογελώντας ο γέρος. «Δε σου άρεσε να δουλεύεις για τον Γουάιλντ;»

«Με απέλυσαν. Για απειθαρχία. Έχω πολύ ψηλές επιδόσεις στην απειθαρχία, στρατηγέ».

«Το ίδιο κι εγώ, κύριε. Χαίρομαι που το ακούω. Τι ξέρεις για την οικογένειά μου;»

«Μου έχουν πει ότι είστε χήρος και ότι έχετε δύο νεαρές κόρες – όμορφες και ατίθασες και οι δύο. Μια από αυτές έχει παντρευτεί τρεις φορές, την τελευταία με κάποιον πρώην λαθρέμπορο ποτών, γνωστό στην πιάτσα ως Ράστι Ρίγκαν. Αυτά είναι όλα όσα ξέρω, στρατηγέ».

«Σου φάνηκε κάτι απ' όλα αυτά περίεργο;»

«Η ιστορία με τον Ράστι Ρίγκαν ίσως. Αλλά κι εγώ πάντα τα πήγαινα καλά με τους λαθρέμπορους ποτών».

Εκείνος χαμογέλασε με το αγνό χαμόγελό του. «Κι εγώ το ίδιο μου, φαίνεται. Αγαπώ πολύ τον Ράστι. Ένας μεγαλόσωμος, σγουρομάλλης Ιρλανδός από το Κλόμνελ, με θλιμμένα μάτια και χαμόγελο πλατύ σαν τη λεωφόρο Γουίλσιρ. Την πρώτη φορά που τον είδα, σκέφτηκα ότι ήταν αυτό που μάλλον σκέφτηκες κι εσύ ότι ήταν, ένας τυχοδιώκτης που έτυχε να βρεθεί τυλιγμένος σε βελούδο».

«Θα πρέπει να τον συμπαθούσατε πολύ», είπα. «Μάθατε να μιλάτε τη γλώσσα του».

Εκείνος έβγαλε τα λεπτά, γλομά χέρια του κάτω από την άκρη της κουβέρτας. Έσβησα το τοιγάρο μου και τελείωσα το ποτό μου.

«Ήταν ανάσα ζωής για μένα – όσο κράτησε. Περνούσε πολλές ώρες μαζί μου, ιδρώνοντας σαν γουρούνι, πίνοντας το μπράντι με το λίτρο, και λέγοντάς μου ιστορίες για την ιρλανδική επανάσταση. Ήταν αξιωματικός του Ι.Ρ.Α. Βρισκόταν παράνομα στις ΗΠΑ. Ο γάμος ήταν μια γελοία υπόθεση, φυσικά, και μάλλον δεν κράτησε ούτε ένα μήνα, ως κανονικός γάμος. Σου εκμυστηρεύομαι τα οικογενειακά μυστικά, κύριε Μάρλοου».

«Και θα μείνουν μυστικά», είπα. «Τι του συνέβη;»

Ο γέρος μου έριξε ένα ξύλινο βλέμμα. «Έφυγε, πριν από ένα μήνα. Ξαφνικά, χωρίς να πει κουβέντα σε κανέναν. Χωρίς να μου πει αντίο. Αυτό με πλήγωσε λιγάκι, αλλά είχε μεγαλώσει στο σκληρό σχολείο της ζωής. Θα μάθω νέα του μια από αυτές τις μέρες. Εν τω μεταξύ άρχισαν να με εκβιάζουν πάλι».

«Πάλι;» είπα.

Εκείνος έβγαλε τα χέρια του κάτω από την κουβέρτα κρατώντας έναν καφετί φάκελο. «Θα λυπόμουν εκείνον που θα προσπαθούσε να με εκβιάσει όσο ήταν εδώ ο Ράστι. Λίγους μήνες πριν έρθει εδώ – δηλαδή πριν από εννέα ή δέκα μήνες – πλήρωσα πέντε χιλιάδες δολάρια σε έναν άντρα ονόματι Τζο Μπρόντι για να αφήσει ήσυχη τη νεότερη κόρη μου Κάρμεν».

«Α», είπα.

Εκείνος κούνησε τα λεπτά, λευκά φρύδια του. «Τι σημαίνει αυτό;»

«Τίποτα», είπα.

Εκείνος συνέχισε να έχει καρφωμένο το βλέμμα του πάνω μου, βλοσυρός σχεδόν. Ύστερα είπε: «Πάρε αυτόν το φάκελο και μελέτησέ τον. Και βάλε όσο μπράντι θέλεις».

Σηκώθηκα και πήρα το φάκελο από τα γόνατά του και κάθισα πάλι. Σκούπισα τις ιδρωμένες παλάμες μου και τον γύρισα για να τον διαβάσω. Είχε ως παραλήπτη τον Στρατηγό Γκάι Στέρνγουντ, 3765 Άλτα Μπρέα Κρέσεντ, Δυτικό Χόλιγουντ, Καλιφόρνια. Η διεύθυνση ήταν γραμμένη με μελάνι, με τα καλλιγραφικά, πλαγιαστά γράμματα που χρησιμοποιούν οι μηχανικοί. Ο φάκελος ήταν ανοιγμένος. Έβγαλα από μέσα μια καφετιά κάρτα και τρία φύλλα χαρτί. Η κάρτα ήταν τυπωμένη με χρυσά γράμματα: «Κο Άρθουρ Γκούιν Γκίγκερ». Χωρίς διεύθυνση. Κάτω αριστερά έγραφε με πολύ μικρά γράμματα: «Σπάνια Βιβλία και Πολυτελείς Εκδόσεις». Τη γύρισα από την άλλη. Εκεί έγραφε πάλι με τον ίδιο πλαγιαστό χαρακτήρα: «Αγαπητέ κύριε: Παρά το γεγονός ότι τα χαρτιά που εσωκλείονται δεν έχουν νομικό αντίκρισμα, ειλικρινά αντιστοιχούν σε χρέη χαρτοπαιξίας, υποθέτω πως θα τα εξοφλήσετε. Με σεβασμό, Α.Γ. Γκίγκερ».

Κοίταξα τα έντυπα που ήταν από σχετικά άκαμπτο λευκό χαρτί. Ήταν γραμμάτια συμπληρωμένα με μελάνι, με ημερομηνίες των αρχών του προηγούμενου μήνα, του Σεπτεμβρίου. «Κατά απαίτησή του υπόσχομαι να πληρώσω στον Άρθουρ Γκούιν Γκίγκερ ή σε Εντολή το ποσό των Χιλίων Δολαρίων (\$1.000,00) χωρίς τόκο. Εισπραχθείσα Αξία Γραμματίου. Κάρμεν Στέρνγουντ».

Τα συμπληρωμένα στοιχεία ήταν γραμμένα με παιδικό γραφικό χαρακτήρα, με μεγάλα κενά και κύκλους αντί για οξείες. Έφτιαξα άλλο ένα ποτό, ήπια λίγο και έβαλα το αποδεικτικό στοιχείο στην άκρη.

«Τα συμπεράσματά σου;» ρώτησε ο στρατηγός.

«Δεν έχω βγάλει κανένα ακόμη. Ποιος είναι αυτός ο Άρθουρ Γκούν Γκίγκερ;»

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα».

«Η Κάρμεν τι λέει;»

«Δεν την έχω ρωτήσει. Ούτε πρόκειται. Αν το έκανα, εκείνη θα πιπιλούσε το δάχτυλό της και θα με κοιτούσε ναζιάρικα».

«Τη συνάντησα στο χολ. Έκανε το ίδιο και σ' εμένα. Ύστερα προσπάθησε να καθίσει στα γόνατά μου», είπα.

Η έκφρασή του δεν άλλαξε καθόλου. Τα σταυρωμένα χέρια του ήταν ακουμπισμένα γαλήνια στην άκρη της κουβέρτας, και η ζέστη, που με έκανε να νιώθω σαν βραστό φαγητό, δεν έδειχνε να τον ζεσταίνει καν.

«Να μιλήσω ευγενικά;» ρώτησα. «Ή να μιλήσω ειλικρινά;»

«Δεν παρατήρησα ότι πάσχεις από αναστολές, κύριε Μάρλοου».

«Οι δύο κοπέλες τοιλημπουρδίζουν μαζί;»

«Δε νομίζω. Νομίζω ότι βγαίνουν χωριστά και ακολουθούν λίγο διαφορετικές οδούς προς την αιώνια καταδίκη τους. Η Βίβιαν είναι κακομαθημένη, απαιτητική, έξυπνη και πολύ άσπλαγχη. Η Κάρμεν είναι ένα παιδάκι που του αρέσει να ξεριζώνει τα φτερά από τις μύγες. Καμία από τις δύο δεν έχει μεγαλύτερη αίσθηση της ηθικής από μια γάτα. Ούτε εγώ έχω. Κανένας Στέρνγουντ δεν είχε ποτέ. Συνέχισε».

«Είναι πολύ μορφωμένες, υποθέτω. Ξέρουν τι κάνουν».

«Η Βίβιαν πήγε σε καλά, αριστοκρατικά σχολεία και στο πανεπιστήμιο. Η Κάρμεν πήγε σε μισή ντουζίνα πολύ φιλελεύθερα σχολεία, και κατέληξε στο σημείο μηδέν. Υποθέτω πως και οι δύο είχαν, και εξακολουθούν να έχουν, όλες τις

συνηθισμένες κακές συνήθειες. Αν ακούγομαι λιγάκι σαν κακός γονιός, κύριε Μάρλοου, είναι γιατί δε μου έχει απομείνει πολλή ζωή για να τη σπαταλήσω στη βικτοριανή υποκρισία». Ακούμπησε το κεφάλι του πίσω και έκλεισε τα μάτια· ύστερα τα άνοιξε ξαφνικά. «Δε χρειάζεται να προσθέσω ότι ένας άντρας που ικανοποιεί για πρώτη φορά την επιθυμία της πατρότητας στα πενήντα τέσσερα παίρνει αυτό που του αξίζει».

Ήπια μια γουλιά από το ποτό μου και έγνεψα καταφατικά. Ο σφυγμός στον αδύνατο, γκρίζο λαιμό του παλλόταν εμφανώς, ωστόσο ήταν τόσο αργός, που δεν έμοιαζε καν με σφυγμό. Ένας γέρος που ήταν κατά τα δύο τρίτα νεκρός και εξακολουθούσε να πιστεύει αποφασιστικά ότι μπορούσε να αντέξει.

«Τα συμπεράσματά σου;» ρώτησε ξαφνικά.

«Εγώ θα τον πλήρωνα».

«Γιατί;»

«Είναι μικρό το ποσό και θα σας απαλλάξει από μια μεγάλη ενόχληση. Κάτι πρέπει να υπάρχει από πίσω. Αλλά κανείς δεν πρόκειται να σας ραγίσει την καρδιά, αν δεν την έχει ήδη ραγίσει. Και θα χρειαστούν πάρα πολλοί μικροεκβιαστές και πάρα πολύς χρόνος για να σας ληστέψουν αρκετά ώστε να το προσέξετε».

«Έχω την περηφάνια μου, κύριε», είπε ψυχρά.

«Και κάποιος βασίζεται πάνω σ' αυτό. Είναι ο πιο εύκολος τρόπος για να τους ξεγελάσετε. Ή κάνετε αυτό ή καλείτε την αστυνομία. Ο Γκίγκερ μπορεί να εισπράξει αυτά τα γραμμάτια, εκτός αν αποδείξετε ότι πρόκειται για απάτη. Αντί να το κάνει, σας τα κάνει δώρο και παραδέχεται ότι πρόκειται για χρέη από χαρτοπαιξία – αυτό σας δίνει μια

γραμμή υπεράσπισης, ακόμη κι αν είχε κρατήσει τα γραμμάτια. Αν είναι απατεώνας, ξέρει τα ρίσκα του, και αν είναι τίμιος άνθρωπος που δίνει μικρά δάνεια ως έξτρα δουλειά, πρέπει να πάρει τα λεφτά του πίσω. Ποιος είναι αυτός ο Τζο Μπρόντι, που του πληρώσατε πέντε χιλιάδες δολάρια;»

«Ένας χαρτοπαίκτης. Δε θυμάμαι καλά. Ο Νόρις θα ξέρει. Ο μπάτλερ μου».

«Οι κόρες σας έχουν χρήματα στο όνομά τους, στρατηγέ;»

«Η Βίβιαν έχει, αλλά όχι πολλά. Η Κάρμεν είναι ακόμη ανήλικη σύμφωνα με τη διαθήκη της μητέρας της. Δίνω γενναίο δωρο χαρτζιλίκι και στις δύο».

Είπα: «Μπορώ να κρατήσω τον Γκίγκερ μακριά απ' τη ζωή σας, στρατηγέ, αν αυτό θέλετε. Όποιος και να είναι, ό,τι και να έχει. Μπορεί να σας κοστίσει κάτι παραπάνω, εκτός απ' την αμοιβή μου. Και, φυσικά, δε θα καταφέρετε τίποτα. Όταν τους γλυκαίνετε, δε σταματούν. Και είστε ήδη στη λίστα των δωρητών τους».

«Κατάλαβα». Ανασήκωσε τους φαρδιούς, κοκαλιάρικους ώμους του κάτω από το ξεθωριασμένο κόκκινο μπουρνούζι. «Πριν από λίγο είπες να τον πληρώσω. Τώρα μου λες ότι δε θα καταφέρω τίποτα».

«Εννοώ ότι θα σας κοστίσει λιγότερο και θα διευκολύνει τη ζωή σας να δεχτείτε να πληρώσετε ένα μικροποσό για εκβιασμούς. Αυτό είναι όλο».

«Φοβάμαι πως είμαι πολύ ανυπόμονος άνθρωπος, κύριε Μάρλοου. Τι χρεώνεις;»

«Παίρνω είκοσι πέντε την ημέρα συν τα έξοδα – όταν έχω την τύχη».

«Κατάλαβα. Ακούγεται λογικό ποσό για να αφαιρέσεις κακοήθεις όγκους από την πλάτη των ανθρώπων. Απαιτεί

δεξιοτεχνική εγχείρηση. Το αντιλαμβάνεσαι αυτό, ελπίζω. Θα κάνεις αυτή την εγχείρηση με το λιγότερο δυνατόν σοκ για τον ασθενή; Μπορεί να είναι πολλοί από δαύτους, κύριε Μάρλοου».

Τελείωσα το δεύτερο ποτό και σκούπισα το στόμα και το πρόσωπό μου. Το μπράντι που έριξα μέσα μου δεν έκανε τη ζέστη να λιγοστεύσει. Ο στρατηγός με κοιτούσε ανοιγοκλείνοντας τα μάτια και παίζοντας με την άκρη της κουβέρτας του.

«Μπορώ να κάνω μια συμφωνία με τον τύπο, αν θεωρήσω ότι είναι διατεθειμένος να παίξει στα ίσια;»

«Ναι. Η υπόθεση είναι στα χέρια σου τώρα. Εγώ δεν κάνω μισές δουλειές».

«Θα τον βγάλω απ' τη ζωή σας», είπα. «Θα τον κάνω να νομίζει ότι έπεσε ολόκληρη γέφυρα πάνω του».

«Είμαι σίγουρος ότι θα το κάνεις. Και τώρα θα μου επιτρέψεις, Νιώθω κουρασμένος». Άπλωσε το χέρι και πάτησε το κουδούνι στο μπράτσο της πολυθρόνας του. Το κορδόνι οδηγούσε σε ένα μαύρο καλώδιο που πήγαινε κατά μήκος των μεγάλων σκουροπράσινων κασονιών μέσα στα οποία μεγάλωναν και σάπιζαν οι ορχιδέες. Έκλεισε τα μάτια, τα άνοιξε πάλι και μου έριξε μια σύντομη λαμπερή ματιά· ξάπλωσε πίσω ανάμεσα στα μαξιλάρια του. Τα βλέφαρά του έκλεισαν πάλι και έπαψε να μου δίνει σημασία.

Σηκώθηκα, πήρα την καμπαρντίνα μου από την πλάτη της υγρής ψάθινης καρέκλας και περπάτησα ανάμεσα στις ορχιδέες· άνοιξα τις δύο πόρτες και στάθηκα έξω στο αναζοογονητικό αεράκι του Οκτωβρίου για να πάρω λίγο οξυγόνο. Ο σοφέρ μπροστά στο γκαράζ είχε φύγει. Ο μπάτλερ ήρθε από το κόκκινο μονοπάτι με ήρεμα, ανάλαφρα βήματα και

την πλάτη ίσια σαν σιδερώστρα. Φόρεσα την καμπαρντίνα μου βλέποντάς τον να πλησιάζει.

Εκείνος σταμάτησε μισό μέτρο μπροστά μου και είπε με επίσημη φωνή: «Η κυρία Ρίγκαν επιθυμεί να σας δει πριν φύγετε, κύριε. Και όσον αφορά τα χρήματα, ο στρατηγός μου έδωσε εντολή να σας γράψω μια επιταγή για ό,τι ποσό επιθυμείτε».

«Πώς σου έδωσε την εντολή;»

Εκείνος έδειξε απορημένος, ύστερα χαμογέλασε. «Α, κατάλαβα, κύριε. Είστε ντετέκτιβ, φυσικά. Με τον τρόπο που χτύπησε το κουδούνι του».

«Εσύ υπογράφεις τις επιταγές του;»

«Έχω αυτό το προνόμιο».

«Έτσι δεν πρόκειται να πεθάνεις στην ψάθα. Δε θέλω λεφτά τώρα, ευχαριστώ. Για ποιο λόγο θέλει να με δει η κυρία Ρίγκαν;»

Μου έριξε ένα έξυπνο, ντόμπρο βλέμμα με τα γαλανά μάτια του. «Δεν έχει αντιληφθεί το σκοπό της επίσκεψής σας, κύριε».

«Ποιος της είπε για την επίσκεψή μου;»

«Τα παράθυρά της βλέπουν στο θερμοκήπιο. Σας είδε να μπαίνετε. Ήμουν υποχρεωμένος να της πω ποιος είστε».

«Δε μ' αρέσει αυτό», είπα.

Τα γαλανά μάτια του πάγωσαν. «Προσπαθείτε να μου πείτε ποια είναι τα καθήκοντά μου, κύριε;»

«Όχι. Αλλά διασκεδάζω πολύ προσπαθώντας ναμαντέψω ποια είναι».

Αλληλοκοιταχτήκαμε για λίγο. Μου έριξε ένα άγριο γαλανό βλέμμα και έφυγε.